

Pirmas skyrius

Tikras ruoniukas

Pirmąjį vasaros atostogų rytą Žasmina ir jos geriausias draugas Tomas išėjo pasivaikščioti upės pakrante drauge su Žasminos aviganiu Skajumi. Prieš juos driekėsi „Ažuolų“ ūkio, Žasminos namų, laukai. Nors ėjo viešu pėsčiųjų taku, jie daugiau nieko nesutiko.

– O, žiūrėk, Tomai, – ištarė Žasmina, kai takas pasuko upės link.

Vandenyje plaukė gulbių šeima – gulbė su gulbinu ir šeši pilki pūkuoti gulbiukai.

Skajus trūktelėjo pavadi.

– Ne, Skajau, – sulaikydama sudraudė jį Žasmina. – Neliesk gulbių.

– Tie gulbiukai tokie mieli, – pasidžiaugė Tomas. – Visi taip gražiai plaukia išsirikiavę vorele.

Vaikai toliau žingsniavo taku, kai kažkas sujudėjęs kitame krante patraukė Žasminos žvilgsnį. Ji net išsižiojo nustebusi ir sustojo, mėgindama įžiūrėti, kas ten. Ar tikrai gali būti tai, kas jai pasirodė?

Iš nuostabos išpūtusi akis ji sugriebė Tomą už rankos ir parodė į kitą upės krantą.

Tomas aiktelėjo.

Žasmina negalėjo pratarti nė žodžio. Net išvydusi undinę ant upės kranto nebūtų labiau nustebusi.

Išsitiesęs ant žolės, šalia atoslūgio metu atsidengusio dumblo gulėjo ruonis. Jis žvelgė didelėmis tamsiomis akimis, krutindamas ilgus baltus ūsus. Jo pilkas, baltomis dėmelėmis išmargintas kailis buvo kreminės spalvos pakaklėje ir priekinėje galvos dalyje.

Užpakaliniai plaukmenys ilgi, o priekiniai –
stebėtinai maži. Buvo neįprasta matyti tokią
egzotišką jūros būtybę gulinčią ant upės
kranto. „Mūsų ūkyje! – nustebusi pagalvojo
Žasmina. – Ruonis mūsų ūkyje!“

Vaikus pridengė kitame krante augantys
krūmai, tad žvelgdamas į laukus ruonis,
atrodo, jų nepastebėjo.

Tomas pasisuko, norėdamas kažką pasakyti
Žasminai, bet ji pridėjo pirštą prie lūpų ir
parodė, kad jiems reikia atsitraukti. Mergaitė

tvirtai laikė Skajaus pavadi – laimė, ruonis šuns nesudomino.

Tyliai pasitraukę šiek tiek atgal vaikai pažvelgė vienas į kitą ir patenkinti nusišypsojo.

– Negaliu patikėti! – sušnibždėjo Žasmina. – Juk tai ruonis? Tikras ruonis.

– Tikrai taip, – sužavėtas ištarė Tomas. – Tikras ruonis upėje! Jis tikriausiai atplaukė iš jūros.

– Ar gali taip būti? – nustebo Žasmina. – Nežinojau, kad ruoniai nukeliauja taip toli nuo jūros.

– Prisimeni Londono akvariumą? – pasakė Tomas. – Ten buvo nuotraukos su ruoniais Temzės upėje, pačiame Londono centre. Tai daug toliau nuo jūros, nei mes esame.

– Oho, – sušnibždėjo Žasmina žiūrėdama pro krūmus. – Tai nuostabu!

– Jis didžiulis, ar ne? – žvelgdamas pro kitą tarpą krūmuose taip pat pašnibždom ištarė Tomas. – Nežinojau, kad ruoniai tokie

dideli. Nufotografuosiu jį, – pasakė iš kišenės traukdamas telefoną.

– Geriau netrukdykime jam, – patarė Žasmina. – Pamatęs mus jis išsigąs ir spruks.

– Neisiu arčiau, tik priartinsiu vaizdą, o garsas išjungtas.

– Ir mūsų kvapo jis neužuos, – pridūrė Žasmina, – nes vėjas pučia nuo jo pusės.

Kol Tomas fotografavo, mergaitė apžiūrinėjo ruonį, stengdamasi įsiminti kiekvieną smulkmeną.

Netrukus ruonis pasivertė ant šono. Vaikai susižavėję stebėjo, kaip jis pakelia savo didelį kūną ant mažų priekinių plaukmenų. O kai gyvūnas nosisuko nuo jų, Žasmina vos nespigo. Pačiu laiku delnu prisidengė burną.

– O! – tyliai ištarė ji. – Ruoniukas!